

POSTANOWIENIE

Dnia 14 lipca 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 14 lipca 2010 r.,
skargi J. K. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia Sądu
Rejonowego Ź. z dnia 24 sierpnia 2007 r., sygn. akt I Co (...) wydanego w sprawie
egzekucyjnej z wniosku wierzycieli J. K. i Spółdzielni Mieszkaniowej w Ź.

przeciwko dłużniczce K. S.

przy uczestnictwie wierzycieli: Polskiej Telefonii Komórkowej „C.(...)”

Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W., Zakładu Ubezpieczeń Społecznych
Oddziału w Z. Inspektoratu w Ź. i Skarbu Państwa - Urzędu Skarbowego w Ź.

o świadczenie pieniężne,

prowadzonej przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Ź. w sprawach o
sygn. akt: II Km (...), II Km (...), II Km (...)

odrzuca skargę i nie obciąża wnoszącego skargę J. K. kosztami postępowania.

Uzasadnienie

Wierzyciel J. K. wniósł skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem
postanowienia Sądu Rejonowego w Ź. z dnia 24 sierpnia 2007 r., I Co (...) wskazując,
że orzeczenie to zostało wydane z naruszeniem podstawowych zasad porządku
prawnego i konstytucyjnych praw człowieka i obywatela, w tym zasady równości stron
wobec prawa.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia przysługuje od prawomocnego orzeczenia sądu drugiej instancji, gdy przez jego wydanie stronie została wyrządzona szkoda, a zmiana lub uchylenie tego orzeczenia w drodze przysługujących stronie środków prawnych nie było i nie jest możliwe (art. 424¹ § 1 k.p.c.). Na zasadzie wyjątku od powyższej reguły skargę można wnieść od orzeczenia sądu pierwszej instancji, jeżeli strony nie skorzystały z przysługujących im środków prawnych, chyba że jest możliwa zmiana lub uchylenie orzeczenia w drodze innych przysługujących stronie środków prawnych. W takiej sytuacji dopuszczalność skargi uzależniona jest od kumulatywnego spełnienia dwóch dodatkowych przesłanek, tj. istnienia wyjątkowego wypadku oraz występowania niezgodności z prawem o kwalifikowanym charakterze, wynikającej z naruszenia podstawowych zasad porządku prawnego lub konstytucyjnych wolności albo praw człowieka i obywatela (art. 424¹ § 2 k.p.c.).

W ugruntowanym już orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że za wyjątkowy wypadek, o którym mowa w art. 424¹ § 2 k.p.c. można uznać np. nieskorzystanie przez stronę z przysługującego jej środka zaskarżenia z powodu ciężkiej choroby, katastrofy, klęski żywiołowej lub błędnej informacji udzielonej przez pracownika sądu, a zatem, że w przepisie tym chodzi o sytuacje, gdy nie skorzystanie z przysługującego stronie środka odwoławczego spowodowane było wyjątkowymi okolicznościami, które obiektywnie uniemożliwiały jej wniesienie tego środka (zob. np. postanowienie SN z 2 lutego 2006 r., I CNP 4/06, OSNC 2006, nr 6, poz. 113; postanowienie SN z 19 października 2006 r., III BU 2/06, OSNP 2007, nr 17-18, poz. 263; postanowienie SN z 22 marca 2007 r., II CNP 35/07, nie publ; postanowienie SN z 12 grudnia 2007 r., I CNP 111/07, niepubl; postanowienie SN z 27 listopada 2008 r., II CNP 105/08, niepubl; wyrok SN z 24 czerwca 2009 r., I CNP 28/09, niepubl.).

Wierzyciel J. K. wnosząc skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem orzeczenia sądu pierwszej instancji nie wykazał, że występuje wyjątkowy wypadek uzasadniający dopuszczalność skargi. Przytoczona przez niego argumentacja zmierza co najwyżej do wykazania, że niezgodność z prawem wynika z naruszenia podstawowych zasad porządku prawnego oraz naruszenia konstytucyjnych wolności i praw człowieka i obywatela. Jak wynika z uzasadnienia skargi, w ocenie skarżącego zaskarżone orzeczenie narusza konstytucyjne prawo wierzyciela określone w art. 32 Konstytucji RP, tj. zasadę równości wobec prawa. Skarżący nie wskazał natomiast istnienia okoliczności, z których wynikałoby, że nie skorzystanie z przysługującego

środka odwoławczego, a konkretnie zażalenia spowodowane było wyjątkowymi okolicznościami, które obiektywnie uniemożliwiały skarżącemu wniesienie tego środka prawnego. Przeciwnie, sam skarżący w uzasadnieniu skargi wyjaśnił, że po wydaniu zaskarżonego postanowienia nie wniósł od niego zażalenia, bowiem w tej dacie przepis art. 36 § 1 ordynacji podatkowej jeszcze obowiązywał. Okoliczność ta nie stanowi jednak wyjątkowego wypadku usprawiedliwiającego wniesienie skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia. Na marginesie tylko należy podnieść, że skarżący wnosząc zażalenie mógł zakwestionować zastosowanie przez Sąd pierwszej instancji niezgodnego z Konstytucją przepisu doprowadzając w ten sposób do wystąpienia Sądu z pytaniem prawnym do Trybunału Konstytucyjnego w trybie art. 193 Konstytucji RP.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy na podstawie art. 424⁸ § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji rozstrzygając o kosztach postępowania zgodnie z art. 102 k.p.c.